

En jordisk ängslan födär en himmälsk tränkta, då rådmannäns i dänna kongl....

Törn, Erlandus Erlandi,

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

En jordisk Dugslan

Söder

En himmelsk Bränkan/

Di

Rådmanens i denna Kongl. Residentz Staden
Ståckhålm/

Äreborne äg Högaftade Härrans

Härz HANS ROSLINS

Vår-älskelige Waka/

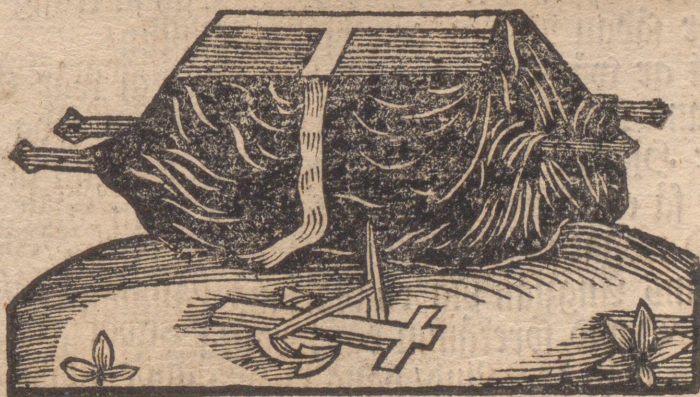
Dänn fordom Äreborne äg mycket Hedärwärde/
mann nu hos Gud ewinnärl. salige Matronan,

Hustru Dorothea

Beting/

Måd anständig Hedär/ blew i sinnberedde Swilo-Kam-
mar uti Stadzans Storekyrka d. 6 Decemb. 1691. införd.

flyndsammast wiste äg wid Grawån lämbnade
E. Törn.

2. Sam. 23. v. 15.

Ag Dawid swart löstän/ äg sade: ho wia hämta mig dricka af lād
Wattän i Bethlehems Brunn under Portenom:

STÅCKHÅLM/ Tryckt af Johann Billingsley.

Sg finner hwar äg en sänim witt mäd Tankar skada/
 Hur' utaf Wärldzans alt släte lutat ständigt är/
 Hur' öfwer alt hward fins män swansktig öder råda/
 Ja hur som hward ett Ting dat andra wär ting bär.
 Fast häppes fasta Grund witt mängen högt uphåwa/
 Fast Famas hwalla Horn stadfastar mängans Mod/
 Mäst Häppat stadna; ja äll Grundän själtwår båwa/
 Samt Famas Echo bli förqwaft i glömskans Flod.
 Hward kann i alt wårt Lif äß mera sargze göra?
 När kann Melancholie äß hward sattra till?
 När kann en bitter Sarg mer hela Hjärtat röra?
 Ann när sänim Sinnat wårt wår Sykt atänckta witt.
 När mann i Eysthes Id sinn Sinne. Sykla drickwår/
 När Enslighetän så sitt Samlag kallat fram/
 Att hon i wärldzans Lapp mäd sine Tankar luttwår/
 Hward är för Jämmar sam äi fins i dätta Kram?
 Ah! rätt i Sanning sagt här är en osatt Lewnad!
 Dat bästa mann är glad/ sig frögdar af gätt Mod/
 Ja weet af ingän Ting/ är uti bästa Trewnad/
 Så händer offta att äll Öddän sandar båd.
 Wi är här något fritt/ för sådant Wärelskepna/
 Dat ware Höghet/ Känsst/ Sörman/ att Skönhetz Prakt/
 Ty själswa Wisbet mäst' äll taga här sinn Håpna/
 Att far hwar från dat kamm/ i Wanckningz Käwa lagt.
 Så flyktig är wår Frögd i dänna jordiska Hydda/
 Hon är wäl stundom blid äg liuslig att på ses.
 Däff kann för Sarg äg Pust äi någon hånne skydda
 Ty hon far snarar bårt/ änn hon sig mände te.

* * * * *
 Nu märk min Christän god/ är dāße jordiske Nāstän
 Af dyre Apple-Bit (a) här wordän äß så träng/
 Att de för sådan Nöd äi ge äß sakrar Gāstän/
 Hwi är wår Håg så blind/ wi styre äi wår Gänge
 En hjärtans Ängslan plā en hjärtig Längtan söda
 När Hjärtat kwāls af Sarg/ då är mann aldrig fen/
 Att sökia så en Wānn sänim lätta kann dānn Wōda/
 Wād trogāt Rād och Dād förutan fattkhetz Men.
 En hjärtans Ängslan plā en hjärtans Längtan söda/
 När Dabid förekāmm dat jordiska Bestwår (b)
 Då ropte'n mäd högt Liud/ hans Hjärta mände blōda
 Af Längtan till att få af Bethlehems (c) wattan (d) skär
 Wār osulkāmbtig nögd i dānne Wärldän grymma/
 Har wår Sörfarānhet äll dagelig att se/
 Wār

(a) Gen. 3. 16. &c. (b) 2. Sam. 23. v. 15. conf. Pl. 42. 1. Pl. 63. 2. Pl. 143. v. 6. &c.
 (c) מַי בֵּיתְלֵהֶם vid. Joh. 6. v. 51. 1. Cor. 10. 17. (d) Joh. 4. v. 10.

Vår Kraft är alt för swag att kunna dänn undrymm/
 Wi måste taga mot samm dänn sig äs män te.
 Hwad är då bättre Råd/ änn wi från dat wi börja
 Wårt Lid i Wärdän här dänn liurva Bittarbet/
 Wi genast se äsömm/ begynna stract att förja/
 Hur wi kunn' äntlig få en stadig Salighets/
 Dänn Sälhet menar jag samu ingän Ondska hysär/
 Dänn Sälhet ingän arg kann wärwa ällar få/
 Dänn Sälhet hwilkän af Gudz egän Klarhet lysär/
 Dänn Sälhet ingän sedt äll är nä'n ända på/
 Ä är dat bättre Råd; ty äi blir ästärfräga
 På Herrans stora Dag/ hur' högt mann warit satt/
 Hwad mann har sambat hop äg kammitt til att äga/
 Männ huru mann Gudz Ordhar haftt til Siäle Skatt.
 Är då dänn äi förtiust/ samm latär så betaga/
 Sinn hete Hög och Sinn/ af blätt ett Jorda Sken/
 Ut hann äi ger sig Tid en litän Stund at taga/
 Att Siätän mä bli äfid ifrån sitt Synda Men.
 Ja dänn är wiust förtiust äg helt ifrån sitt Sinne/
 Sämme twärt emot att Skäl sitt Pund så grätwär nid/
 Äg dat först glömmär härt/ ja skjutär helt ur Minne/
 Sämme hann längst njuta kall i Äwighetäns Tid.
 O långa Äwighet! Ät att dinn Längd däkt Kunde/
 Påminna någon Siäl/ samm fört i Syndan far/
 Hur fall är dän wäl gidr/ mann osäll margelunde/
 Dänn uti Synd döer härt äg säledz dig mot tar!!!
 Bland Lyckans gängse Spel och Dödzäns wundna Byte/
 Mann nogsamit daglig rön på dätta Jordäns Färg;
 Är äll nu slagän full äg lagd i samma Knyte
 En Dögd Matrona, till rätt mängäns härtlig Särq.
 Hon har från (a) Ungdom sinn äll nogsamit här fått weta/
 Hwad Wärdän är för Wärd/ äg hur' hon med sig för/
 Nu liufft/ nu ledt/ nu Häpp/ nu Frukt/ nu Riöd/ nu Heta (b)
 Määd mera samm däp Stärd för Fostär af sig gidr.
 Uti ommyndig Är/ hwad måste hon däkt lida!
 När hon rätt bittid nog mäst draga Färe Kind/
 Först om sin Morkjärs (c) sen sin Farkjärs Dödzfall qwida (d)
 Äg säledz wara sam en bittid jagad Hind (e)
 Männ sådant äll määd hwad som Wärdän hänne skänkte/
 War däkt äi mäktigt nog att tryckia hänne nid/
 Ty hennes Fälamod till Häppäs Änkär länkte/
 Hon stod orörlig sammen Hjalte uti Strid.

Hon

(a) An: 1651. d. 25 Aprilis (b) Gen. 31.40. (c) A.1656. d. 22. Octob. (d) 1665. d. 4. Jun. (e) Psal. 22. v. 1.

Hon stod orörlig dåck hon äi med Lanz åg Båga/
 Sinn Siend brakte nid af Amazoniskt Mod/
 Näi hännäs Wapn war en Himmäl-Sinter Låga/
 En Trod åg ödmjuk Bön war hännäs Skytt åg Lod;
 Hon tänkte huru lufft dat är i Ungdom draga/
 Dat liuwe HÅKrans Sk/ åg när en plågad Mann
 Sinn Særg förtigår/ åg upptagår HÅKrans Åga
 Måd stilla Sinn/ åg giör dat bäst han giöra kann.
 För sådan Stadigheet (a) Gud hann åll åtar sökte/
 Åg åstår sårghans Måin uptåckte frögdans Sol (b)
 Gafv hännå så igånn dänn hännäs Glädie ökte/
 Åg reste upp igånn dåß platt försallna Stol.
 Dig dat hos hans Excellens nu salig Härren Thegner;
 Ty hon uti hans Frus Triäst nämst uptagen blew/ (c)
 Åg samm en Dattår med stor Lust och Nåde sågna/
 Till dåß att Gudz Försyn så wida Sakån drew/
 Att hon en Heders Mann bles givån till en Waka (d)
 Dänn måd förnuftigt Sinn/ dåß Tröst åg Hugnåd war;
 Männ nu måd bitter Tår/ dåß Kårlek måst försåka (e)
 Måd Sår Lifs Plantor samm ån å i Særgan kwar.

klage = Air.

H wånn har nåntid kunnat tekna/ Up rätt noga altwårt kwal? Hwem mån där wid strart ej blekna/ När dat kånmar utan tal? Hwånn har hårda De Lagån Utan laglig Duka fett? Allår hwem så renår twagån/ Att åi honom någåt skett/ Sæmm mång Stund ja hela Dagån Till hårt-seåtig Ångstan rett?	Jag beklagar högt dänn Wöden/ Sæmm dat hedæwårde Hus/ År påförd igenom Dödan/ När han slåfte ut dås Ljus/ Modrån från dås Waka såta/ Samt ifrån sinn hjåra små; Att de ångsligt gå och gråta; Morkår har åß fallit frå/ Inne/ ute/ hörs de låta/ Åh wij moderlösa gå!
---	--

Männ fällår måttlig Tår/ bårt måd dat Hårtat sårar/
 Hon wått af Wårldån har nu Åwigbetåns Frögd
 Dänn åstår hon tidt trånkt i all sin Tid med Tårar/
 I stu så hännå igånn i ljurwa Himbla-Högd!
 Nu Gud kån hännäs Sjål uti sin Glädie frögdar/
 Hann giwe åll sin Nåd når war resfårdig år/
 Hon frålstår från allt kwal må i Gudz Glädie-Högdår
 Så frögdas måd tillik/ hos Gud war Frålstar kår!!!

(a) vid. Text. f. unc. Pl. 73. v. 23. 24. (b) Tob. 3. 21. & 22. (c) A. 1667. (d) 1673. d. 13. Nov. (e) d. 5. Nov. 1691.

